

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **P. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 6. 2021,
č. j. 45745/2021/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 1. 3. 2021, č. j. MUHO-4713/2021, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, kterého se dopustil tím, že dne 7. 8. 2020 v 11:54 hod řídil v obci Býšť okres Pardubice po silnici č. II/298 ve směru od obce Bělečko osobní automobil značky Audi, reg. zn. X, a v úseku označeném značkou č. B20a, kterou byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h, jel rychlostí 82 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6 měsíců a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení. V rozsáhlé žalobě obsažené na 19 stranách jsou žalobní body uvedeny na straně 1-4, když ve zbývajících částech jsou jako obvykle v obdobných žalobách obsaženy námitky zástupce žalobce advokáta Mgr. Václava Voříška proti vyvěšování osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webových stránkách NSS.

2. Žalobní body jsou označené jako „Omezení nejvyšší dovolené rychlosti“, „Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného“, „Nevypořádání námitek do hodnocení záznamu z rychloměru“, „Neplatnost veřejnoprávní smlouvy“, „Postup v rozporu s veřejnoprávní smlouvou“, „Pochybnosti o měření“. Žalobce v těchto žalobních bodech jednak zpochybňoval, že v daném místě bylo dovoleno jet pouze rychlostí 40 km/h, podle názoru žalobce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, žalobce tvrdil, že zaznamenaný výsledek ohledání místa byl použit jako jeden z důkazů a že žalobce se měl právo ohledání místa zúčastnit. Žalobce údajně navrhoval v řízení provést důkaz svědeckou výpovědí osoby, která „místem projíždí denně“, jakož i skutečnosti, že „k umístění žádné místní úpravy nebylo vydáno opatření obecné povahy“. Žalobce prý měl právo na provedení navrženého důkazu výpovědí svědka. Dále žalobce tvrdil, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když dopravní značka zde byla umístěna nezákonně, dále tvrdil, že nebyly vypořádány v žalovaném rozhodnutí námitky týkající se hodnocení záznamu z rychloměru, žalovaný se nevypořádal v odvolání s argumentací žalobce. Žalobce dále zpochybňoval platnost veřejnoprávní smlouvy týkající se možnosti měření rychlosti obecní policií, postup policie byl v rozporu s veřejnoprávní smlouvou. Žalovaný se s námitkami žalobce obsaženými v odvolání nevypořádal. Dále žalobce tvrdil, že žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce, které se týkaly pochybnosti měření rychlosti vozidla žalobce. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) „povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze

vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“

5. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6.6.2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud

v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na

obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“
12. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy

přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- 1) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - 2) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - 3) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - 4) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - 5) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
13. Krajský soud v řízení vedeném pod ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
14. Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou typizované námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit od povinnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu. Krajský soud tedy nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval v přestupkovém řízení žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č.j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č.j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č.j. 3 OA 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č.j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta

protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu [22] rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

15. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp.zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „*z dálky ukázal advokátovi*“. Naopak tento soudce jej s obsahem „složky“ seznámil, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát nepožadoval, aby do ní mohl nahlédnout, což by mu bylo nepochybně umožněno.
16. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp.zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

17. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako

obstrukční jednání obyčejné podání námitky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neurádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námitky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

18. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod,

aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.

19. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti NSS, že tento advokát je již dostatečně znám svými snahami o obstrukční protahování a maření jednání, srov. např. usnesení NSS č.j. Nao 169/2017, dále Nao 122/2017 – 136, č.j. Nao 118/2017 – 45, atd., přičemž v nedávné době tento advokát volil účelovou a procesní strategii, zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námitky podjatosti vůči soudci JUDr. Janu Dvořákovi a z jeho strany došlo ke zneužití tohoto procesního institutu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017 - 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 1175/2017 – 161, bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „ničím nepodloženou fabulaci“). Dokonce i při jednání se snažil protahovat soudní jednání, což bylo hodnoceno např. v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1As 101/2016 – 79, dále pak v usnesení NSS sp.zn. Nao 169/2017. Nejinak tomu bylo i v dalších věcech řešených po vydání tohoto usnesení Ústavním soudem, např. ve věci sp.zn. 52 A 6 /2020, přičemž o této námitce podjatosti rozhodoval NSS v usnesení ze dne 31. 3. 2020, č.j. Nao 30/2020-70, kdy vyslovil i mimo jiné, že *“Skutečnosti vyplývající z námitky podjatosti dokládají spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, že zástupce žalobce činí v řízení před krajským soudem opakované různé kroky znesnadňující projednání a rozhodnutí případu soudem.”* Tato skutečnost svědčí o tom, že svůj záměr oznámený Ústavnímu soudu v ústavní stížnosti, o které rozhodoval Ústavní soud zmíněným usnesením ze dne 31. 3. 2020, č.j. Nao 30/2020-70, tj. že *„bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pomínou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje“*, myslí Mgr. Voříšek vážně. Tedy že bude snad donekonečna podávat takto odůvodněnou námitku obstrukčního charakteru a protahovat tak soudní jednání. To už může být hodnoceno jako pohrdání soudy, a to dokonce soudem Ústavním.
20. NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č.j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k této obstrukční a účelové činnosti Mgr. Voříška, mající za cíl mařit soudní jednání, následující závěry: *„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu*

pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

21. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č.j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: „Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“
22. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: „S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát "v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta". Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp.zn. II. ÚS 644/18).
23. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
24. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č.j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:
„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č.j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline).

Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

25. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:
26. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: *„Platba zmrdu z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“*
27. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č.j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry: *„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipoctu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přitěžující okolnost.“*
28. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za *„podjatou sviní“*, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: *„SOP P. M. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svině XY, tak jedu na soud a dostane kotel.“* Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K.

označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhrůžku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č.j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.ř.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhrůžku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhrůžku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhrůžku vůči soudu, přičemž *„vulgarita a výhrůžnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“*. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: *„a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č.j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobce zvolil obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č.j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jim vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních námitek, které byly obsaženy i v dané žalobě. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:*

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P.

K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzávěření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přitěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č.j. 6 As 125/2018-32).

29. Výše uvedení závěry opřené o již bohatou judikaturu NSS bylo třeba uvést za účelem popisu obstrukčního jednání osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí na vytváření různých procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č.j. 6 As 223/2017-36, a dále např. ze dne 27. 9. 2017, č.j. 6 As 37/2017-31). Tyto osoby pochopitelně vůči těmto závěrům brojí v kasačních stížnostech, avšak neúspěšně, kdy NSS jejich uvedení v rozsudcích zdejšího soudu považuje za naopak vhodné, například NSS v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č.j. 1 As 478/2018-49, bod 27, uvedl: „*Poukazuje-li soud na opakovanou praxi zástupce stěžovatele, je vhodné ji rozvést, existují-li k ní již předchozí soudní závěry, není důvod je nepřevzít.*“
30. I v předmětné žalobě nevybočil zástupce žalobce ze svých účelových a spekulativních úvah, které jsou uváděny zmocněncem Ing. J. v přestupkových řízeních a dále jsou obhajovány v žalobách proti rozhodnutí správních orgánů s jediným cílem, zbavit žalobce povinnosti za skutečně spáchaný přestupek.
31. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vinna žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS), „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání vinny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce a samy o sobě nemohly vzbudit

důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, když se v podstatě jednalo pouze o účelové a spekulativní námitky žalobce, ostatně jak je tomu téměř vždy v případech zastupovaných v přestupkových věcech zmocněncem Ing. M. J. (jak je tomu nejen v projednávané věci, ale i v obdobných věcech, což je známo nejen z rozhodovací činnosti nejen tohoto soudu, ale i NSS), přičemž tyto účelové a obstrukční námitky jsou součástí takové strategie, která je završována podáváním účelových žalob zmíněným advokátem Mgr. Václavem Voříškem (před tím to byl Mgr. Jaroslav Topol).

32. Stěžejním důkazem svědčícím o vině žalobce v případě daného přestupku byl v daném případě záznam o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem jako přestupcem a dále existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení, přičemž pro věc bylo klíčové to, že důkaz o rychlosti vozidla řízeného žalobcem byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a byl v souladu s příslušným zákonem ověřen (zákon č. 505/1995 Sb., o metrologii). V daném případě měřicí zařízení, laserový rychloměr TRUCAM, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Navíc již správní orgán I. stupně podrobně popsal způsob měření tímto rychloměrem a jeho popis, když vycházel z uživatelského manuálu k tomuto rychloměru (srov. strana 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Dále podkladem k rozhodnutí o přestupku bylo Osvědčení o absolvování školení operátora tohoto měřicího zařízení, z něhož vyplývá, že strážník O. M. byl proškolen a zvládá obsluhu tohoto měřicího zařízení, dále podkladem rozhodnutí o přestupku bylo stanovisko Policie ČR o žádosti o určení místa měření rychlosti ze strany Městské policie Sezemice (čl. 10 – 12 správního spisu), z něhož vyplývá, že Policie ČR stanovila mimo jiné zcela jasně úsek pro provádění měření rychlosti s tím, že toto měření je prováděno na základě veřejnoprávní smlouvy, tato veřejnoprávní smlouva byla rovněž založena ve správním spisu a byla podkladem k žalovanému rozhodnutí, součástí podkladů rozhodnutí o přestupku byl i videozáznam z místa přestupku na kterém byla zaznamenána jízda výše popsaného vozidla, řízeného žalobcem, kdy měřicí paprsek – kříž byl zaměřen na přední část tohoto vozidla a byly zde uvedeny údaje o naměřené rychlosti. Ve správním spisu se nachází fotodokumentace pořízená správními orgány, z níž je patrné umístění svislé zákazové dopravní značky B20a - nejvyšší dovolená rychlost 40km/h. Již výše uvedené podklady plně postačovaly k vydání rozhodnutí, když se žalobce dopustil zmíněného přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, dále rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. V projednávaném případě skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný správní orgán I. stupně i žalovaný, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že žalobce se předmětného dopravního přestupku dopustil.
33. Námitky žalobce, které jsou obsaženy jak v žalobě, tak byly obsaženy i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když je vznesl i výše zmíněný, soudu známý účelově jednající zmocněnec Ing. M. J., považuje soud za účelové. Tato účelovost jednání tohoto zmocněnce a posléze i námitek, které jsou uváděny v odvolání a v žalobách podávaných za žalobce využívající zmíněné pojištění proti pokutám advokátem Mgr. Václavem Voříškem, je typická tím, že zmocněnec žalobce a posléze i zástupce žalobce

v žalobě se snaží zpochybnit správnost měření vznesením jen jakýchsi hypotetických možností a úvah, které nedokládá žádným konkrétním důkazem či věrohodným tvrzením. K tomu je třeba uvést, že zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokázat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/(2013-35).

34. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, uvedl, že „*krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují, žádné rozumné důvody k pochybám a věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení vinny obviněného z přestupku.*“ V dané věci k takovému závěru krajský soud dospěl a zástupce žalobce ani v žalobě neuvedl žádnou relevantní skutečnost, či důkaz, který v dané věci by byl vůbec schopný přesvědčit soud o existenci oněch výše zmíněných „*rozumných důvodech*“ k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení vinny žalobce z daného přestupku. V případě žaloby a i v případě odvolacích námitek a námitek uplatněných účelově jednajícím zmocněncem Ing. J. se jedná o různé spekulativní úvahy a rozsáhlé popisy jejich laických závěrů spekulativního charakteru. Je třeba konstatovat, že žalobce ani jeho zmocněnec v přestupkovém řízení Ing. M. J. a tím spíše ani advokát Mgr. Václav Voříšek nejsou odborníky na měření rychlosti a uplatněné námítky po obsahové stránce nepřesahují rovinu vlastního tvrzení žalobce, a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobilé prokázat (jak v obdobném případě konstatoval výstižně NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-37, bod 27). V tomto uvedeném rozsudku NSS zastupoval žalobce sice Mgr. Jaroslav Topol, tento závěr lze však vztáhnout i na Mgr. Václava Voříška, který je soudům, jak již bylo výše uvedeno, znám uplatňováním v drtivé většině účelových a obstrukčních námitek. K jednotlivým žalobním bodům soud pak uvádí následující závěry:
35. K tvrzení žalobce o tom, že nebylo dostatečně prokázáno, že v místě spáchání přestupku bylo omezení úpravy nejvyšší dovolené rychlosti zmíněnou dopravní značkou, soud uvádí, že tuto námitku uplatnil již i Ing. M. J. v přestupkovém řízení a oba správní orgány se k této námitce dostatečně vyjádřily a správně dospěly k závěru, že nebyla důvodná. S těmito závěry zástupce žalobce účelově a rozsáhle polemizuje, není však povinností soudu tuto jeho účelovou a spekulativní argumentaci vyvracet, když, absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí či rozhodnutí soudu nezpůsobuje automaticky nezákonnost či dokonce jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, dále i rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21 nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41). Podstatné je, že s touto námitkou se vypořádaly oba správní orgány, které vycházely z provedeného dokazování, ze kterého vyplynulo, že v místě měření rychlosti se nacházela svislá zákazová značka B20a - nejvyšší dovolená rychlost – 40 km/h , ostatně tato skutečnost vyplývá již ze stanoviska Policie ČR (čl. 10 – 12 správního spisu), kde je jasně stanoveno, že Policie ČR určila úsek k měření v Býšti zcela přesně (Býšť silnice č. III/258- začátek úseku příjezd od

Bělečka, konec úsek křižovatka se silnicí I/35, přičemž je jednoznačně uvedeno, že je zde omezena nejvyšší povolená rychlost dopravní značkou B20a 40km/h). Byl to naopak žalobce, kdo mohl hned tuto skutečnost zpochybnit a to ihned po zastavení strážníkem Městské policie, proto těžko lze uvěřit, že by po seznámení se spáchaným přestupkem tento řidič nijak neprotestoval, tedy nesdělil by strážníkovi, že v daném místě žádná dopravní značka se nenacházela. Pokud tak učinil zmocněnec Ing. J. v přestupkovém řízení a posléze advokát Mgr. Voříšek až v žalobě, přičemž nedokládá k prokázání svého spekulativního tvrzení žádný důkaz, tak se jedná jako obvykle o pouze účelovou námitku s cílem zprostit žalobce jeho povinnosti za spáchaný přestupek. Přece musí uznat i sám zástupce žalobce Mgr. Voříšek, že běžně uvažující normální smrtelník by při zastavení Policií ČR a sdělení obvinění ze spáchaného přestupku v případě, že by skutečně v daném místě se žádná dopravní značka nenacházela, tak by tuto skutečnost ihned sdělil zasahujícím strážníkovi a prostě by se hned bránil a nenechal by si toto tvrzení až do podání námitek v přestupkovém řízení a do žaloby. Žalobce však v daném případě zcela zřejmě spoléhal na své pojištění proti pokutám a na argumentaci svých zástupců v přestupkovém řízení a v řízení před soudem, kterou se však krajský soud nemusí pro její zjevnou nevěrohodnost a spekulativnost vůbec věcně zabývat. Krajský soud poukazuje na dostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného a konstatuje, že v dané věci již výše zmíněné stanovisko Policie je dostatečným podkladem pro závěr o existenci výše uvedené dopravní značky v daném místě. Pokud žalobce vznášel námitky proti samotné dopravní značce, tak tuto námitku mohl uplatnit ve zcela jiném druhu žaloby, respektive v návrhu na zrušení této dopravní značky jako opatření obecné povahy. Pokud žalobce poukazuje na to, že správní orgány vycházely i z fotodokumentace pořízené v místě měření o existenci zmíněné dopravní značky, tak tato již byla v podstatě nadbytečná, stejně jako by bylo nadbytečné a účelové provádět dodatečně nějaké další dokazování o existenci zmíněné dopravní značky v místě měření rychlosti uvedeného vozidla řízeného žalobcem. Zmocněnec Ing. J. a advokát Mgr. Voříšek totiž neuvedli žádnou relevantní argumentaci či návrhy na doplnění dokazování, ze kterých by vyplynula jen pouhá teoretická možnost pochybení strážníka Městské policie, jenž prováděl měření rychlosti v místě spáchání přestupku, že by mylně a neprávem obvinil hned pro zastavení vozidla žalobce ze spáchání uvedeného přestupku s tvrzením, že v daném místě překročil žalobce rychlost omezenou zmíněnou dopravní značkou. Lze zcela legitimně totiž předpokládat, že jestliže toto měření strážník obecní policie prováděl, tak nepochybně musel znát nejen funkci měřicího zařízení, ale i podmínky provozu a údaje o nejvyšší povolené rychlosti v daném místě. Pokud zmocněnec žalobce a advokát v žalobě to zpochybňuje, tak nepřímou vlastně obviňují strážníka Městské policie ze lži, tedy že ten neprávem a lživě obvinil žalobce ze spáchání uvedeného přestupku. Takové tvrzení však považuje soud za nevěrohodné již z toho důvodu, že pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by nepochybně žalobce protestoval proti sdělení obvinění hned na místě, kde byl zastaven strážníkem městské policie a bylo mu sděleno obvinění. Z tohoto důvodu se krajský soud nebude dále zabývat spekulativními úvahami zástupce žalobce, které jsou uvedeny v žalobě ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu.

36. Není pravdou, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, jak tvrdí zástupce žalobce v dalším žalobním bodu (body 18 – 25) žaloby. Není pravdou, jak účelově

spekulativně tvrdí žalobce, že když správní orgán rozhodnutí o odvolání nevyporádá nějakou námitku žalobce či odvolací bod, tak je rozhodnutí automaticky nepřezkoumatelné. K tomu se již soud výše vyjádřil a odkazuje na výše uvedenou judikaturu NSS a Ústavního soudu. Pokud žalobce v odvolání zpochybňoval existenci umístění výše zmíněné dopravní značky a současně i tvrdil, že nebylo vydáno ani opatření obecné povahy, tak tuto námitku posoudil žalovaný a i správní orgán I. stupně v rámci argumentace, která se týká předchozího žalobního bodu a v něm uvedené námitky. Správní orgán I. stupně, žalovaný i krajský soud považují za logické, že jestliže bylo v daném místě zmíněná dopravní značka umístěna a toto umístění vycházelo i ze zmíněného stanoviska policie ČR, tak se automaticky bez dalšího implicitně předpokládá zákonnost takového postupu a na účelovou námitku žalobce o tom, že nebylo vydáno opatření obecné povahy, nemusely správní orgány ani reagovat, když žalobce, respektive jeho zástupce, ani v žalobě ničím toto své obecné a spekulativní tvrzení nedokládá, tedy nevyvrací zákonnost samotného stanoviska Policie ČR, protože samozřejmě je logické, že jestliže tato dopravní značka tam umístěna byla, tak se jednalo o zákonný postup. Opak by musel nejen tvrdit, ale i prokázat konkrétním návrhem na provedení důkazu a konkrétním relevantním tvrzením, a nikoliv spekulativní úvahou zmocněnce v přestupkovém řízení či zástupce žalobce v žalobě. To však nečiní, pouze se domáhají účelového zrušení žalovaného rozhodnutí z důvodu nevyporádání této spekulativní úvahy. To soud považuje za část obstrukční strategie zástupce žalobce, která nevybočuje z jeho účelových snah zbavit žalobce pojištění proti pokutám jeho povinnosti za spáchané přestupky.

37. Rovněž není pravdou, že by se správní orgány nevyporádaly s námitkami, které se týkají hodnocení záznamů z rychloměru. S těmito námitkami se dostatečně vypořádal již správní orgán I. stupně, krajský soud v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když tento správní orgán zcela podrobně popsal způsob použití rychloměru TRUCAM (strana 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). K tomu jen krajský soud dodává, že vlastní námitka žalobce, tj. která se týká pochybností o měření rychlosti jím řízeného vozidla, je zcela účelová, přičemž *„pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“* (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). K tomu ještě krajský soud uvádí, že žalovaný nebyl v takovém případě povinen opětovně takovou účelovou námitku vypořádávat ve svém rozhodnutí, když jí vypořádal správní orgán I. stupně, neboť obě rozhodnutí tvoří jeden celek. Za účelové a spekulativní považuje krajský soud i námitky, které byly vzneseny již v přestupkovém řízení týkající se údajné neplatnosti veřejnoprávní smlouvy a postupu v rozporu s veřejnoprávní smlouvou. Oprávnění obecní policie k měření vyplývá z § 79a silničního zákona, tvrzení žalobce o tom, že krajský úřad nevyslovil pravomocně souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy, není ničím podložené, jedná se pouze o spekulativní úvahu žalobce, veřejnoprávní smlouva je založena ve správním spisu a platná podle názoru správních orgánů a krajského soudu je. Spekulativní úvaha o údajných známkách manipulace s videozáznamem z měření není podložená, jedná se o pouhou spekulaci a s takovou úvahou se žalovaný ani vůbec nemusel zabývat, když způsob měření byl podrobným způsobem popsán již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaný správně poukázal na závěr orgánu I. stupně a nemusel podrobně „vyvracet“ laické a spekulativní úvahy žalobce, respektive jeho zástupce v odvolání, a

posléze tak nemusel činit ani krajský soud v tomto rozsudku. Vypořádání odvolací námitky totiž neznamená, že, v nadsázce řečeno, se „s každým nesmyslem“, tedy ničím nepodloženou, laickou úvahou zástupce žalobce, nemusí odvolací orgán vypořádávat, když rychlost vozidla byla změřena správným a zákonným postupem, přičemž nedošlo k chybě, které by měřicí zařízení nahlásilo, a navíc když správní orgán I. stupně podrobně popsal způsob měření daného vozidla, který byl popsán v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V daném případě totiž odvolání obsahovalo pouze polemiku, laického a spekulativního charakteru se závěry správního orgánu I. stupně, které byly obsaženy v rozhodnutí o přestupku, a v takovém případě není povinen žalovaný podrobně reagovat na každou „rádoby“ úvahu zástupce žalobce, která byla obsažena v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. A to tím spíše, když v daném případě žalovaný vycházel ze skutečnosti, že v řízení o přestupku opatřil správní orgán takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí musí vést k závěru, že se obviněný příslušného přestupku dopustil a že neexistují žádné rozumné důvody k pochybám a věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení vinny obviněného z přestupku (srov. usnesení rozšířeného NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).

38. Rovněž krajský soud nedospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí a k tomu, že by zástupce žalobce v žalobě a zástupce žalobce v přestupkovém řízení uvedli nějakou relevantní skutečnost, či důkaz, který by v dané věci byly vůbec schopny přesvědčit soud o existenci rozumných důvodů k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení vinny žalobce z daného přestupku.
39. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).
40. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. dubna 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce